

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, jud. Târnava-Mică

Director **ALEXANDRU LUPEANU-MELIN**

Primredactor **IULIU MAIOR**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc un șlr mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Mai multă cumpăneală!

Neamul nostru românesc, cel care nu și-a dat uitării mândrețea portului și dulcețea graiului, e un neam ales, ca puține altele și înzestrat de Dumnezeu cu de toate.

Are minte ageră, iscoditoare și înțeleaptă; inimă bună și miloasă; grai dulce, ca mierea albinelor, încântător ca murmurul apelor; prietenos față de prieteni și tăios ca ascuțișul coasei față de cei cari nu-l lasă în pace.

Dela leagăn și până la mormânt sapa și coasa, fierestrăul și toporul, secera și imblăciul i-au fost uneltele cu cari și-a croit drumul în viață, muncind, din răspuțeri, muncă grea și aspră dar cinstită, atât pentru sine, cât și pentru alții. Căci neamul nostru e un neam plămădit în școala cea aspră a răbdării și a necazurilor, deși Dumnezeu l-a înzestrat cu daruri atât de frumoase și pe deasupra cu o țară așa de minunată și de plină de bogății.

Nu-i lipsește acestui neam, merit să trăiască zile mari ca odinioară marii și vitejii săi strămoși, nici voieșie. Neamul românesc nu-i un neam întunecat la față, posomorit și ursuz ca englezii cei molâi ori ca sașii cei târzii la pricepere, ci e un neam vesel și senin ca o zi senină de vară. În ochii lui clocote veselie și când brațul vânjos împinge cu tărie fierul plugului în brazda pământului, dar și când se învârte ca o sfârlează, cu obrazii rumeni ca bujorii, în hora cea mândră de subt umbra de sălcii pletoase din mijlocul satului.

Rămân uimiți streinii, cari vin din depărtări mari să ne vadă la noi acasă și ne cred a fi printre cele mai fericite neamuri ale pământului, când trec doar numai în fuga trenului prin ținuturile frumoase ale țării noastre.

Cu toate acestea noi nu suntem așa cum ar trebui într'adevăr să fim, un neam fericit și mai ales un neam — omeneste vorbind — mulțumit cu soarta noastră, și dacă streinii, cari ne cred că

suntem, ar trăi numai câteva săptămâni în mijlocul nostru s'ar înșela amaric.

Noi avem de toate, e drept și totuș nu avem decât foarte puțin, ori chiar nimic. Oamenii dela munte n'au ce să mănânce, iar cei dela șes n'au cu ce se încălzi. În multe case în loc de lampă cu petrol abia pâlpe în cenușa vetrei o flacăra slabă nutrită cu vreascuri, iar pe masă sub măsurita neagră de călți nu găsești decât câte un codru de pâne neagră, ori un bruş de mămăligă. Toate acestea pentru că lemnele, grânele, petrolul și toate bogățiile țării noastre au încăput pe mâna unor oameni fără de suflet, cari le vând cu bani scumpi celor de dincolo de granițele țării și pentru că noi Românii nu suntem destul de cumpăniți în toate ale noastre. Cumpăneală cum trebuie de-ar fi și jos în bordeiul săracului, ca și sus în sfatul țării, atunci s'ar schimba soarta neamului.

N'ai mai vedea românul mergând cu sacul în spate plin de cucuruz, ori de grâu, nici cu cașul întreg, ori cu mierța de fasole proaspăt culeasă la șandramaua jidanului murdar până la urechi să-le dee pe rachiu și pe tutun, ci și dacă și-ar vinde rodul muncii pe un preț mai mic, l-ar vinde cel puțin pentru lucruri mai folositoare. Pentru că nu-i nimic mai desgustător și mai urât decât să vezi cum se prăpădește munca omului pentru câte-o dușcă de rachiu în vreme ce acasă nu-i cu ce potoli foamea copiilor și ușura necazul mamei ce-și trage dela gură numai să-i vadă pe ei împăcați și mulțumiți.

Cumpăneală de ar fi, n'ai mai vedea cum beau în cârciumă femeile alături cu bărbații până când li se înroșesc ochii și-și pierd capul; nici copii desculți și desbrăcați pe la toate porțile și pe lângă toate gardurile, ci ar sta acasă și și-ar vedea fiecare de războiu și de furcă, așa cum fac gospodinele cu mintea cumpănită.

Plugarul și-ar ara când trebuie ogorul și și-ar semăna la vreme grâul și

cucuruzul. Așa, trebuie să fugă când la un vecin când la altul, fie după o sapă, fie după grapă, ori după un fier de plug. Cumpăneala la noi Românii e singura scăpare din ghiarele sărăciei și a lipsei. De aceea e bine să începem a o învăța noi cei de jos mai întâi, în toate lucrurile noastre, și apoi dela noi vor trebui s'o învețe cei de sus cari sunt la cârma treburilor țării.

Atunci streinii cari vor trece prin țara noastră vor avea într'adevăr de ce se minuna văzându-ne, căci în casele noastre vom avea ce ne trebuie. Copiii vor fi bine hrăniți, curat îmbrăcați. Mamele lor mai vesele și mai pline de sănătate. În jurul casei nu va mai pândi sărăcia și subt măsurita de călți, alături de bruşul de mămăligă se va nimeri și un codru de pâine mai ca lumea.

Bogățiile țării ne-ar rămânea nouă și nu ar mai încăpea pe celea mâni hrăpărițe de streini lacomi. În țara noastră vom fi noi stăpâni nu omizile ce ne sug până și măduva din oase.

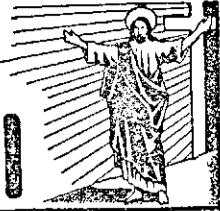
Credința noastră va fi respectată, obiceiurile noastre păstrate cu sfințenie, portul nostru purtat cu mândrie și graiul dulce și încântător, ca murmurul izvorului din munte, nu ne va mai fi împetriștat de atâtea scâncete de vorbe streine.

Neamul nostru dacă va fi un neam cumpănit, prin ajutorul darurilor, cu cari l-a înzestrat Dumnezeu, va putea trăi mulțumit în raiul țării românești.

Maiestatea Sa Regele Carol II își serbează ziua nașterii la 16 Octombrie.

În anul acesta, ziua de 16 Octombrie, fiindcă e ziua nașterii Maiestății Sale Regelui Carol II, va fi sărbătorită cu mare pompă. Prezența ei va începe cu slujba usuală Te-deum la Patriarhia fiind de față toți miniștrii și slujbașii înalți ai țării. După Te-Deum miniștrii, în frunte cu d. primministru, vor pleca cu un tren ministerial la Sinaia pentru a prezenta felicitări Maiestății Sale Regelui. Tot atunci, vor face acelaș lucru și oaspeții străini cari vor lua parte la manevrele regale din toamna anului acestuia. Cu acest prilej de mare praznic național toate școlile din țară vor ține sărbătoare, de asemenea și toate serviciile publice.

GRĂUNTE SUFLETEȘTI

Vrăjitoria

Viitorul nu-l știe nimenea, afară de Dumnezeu. Iară Dumnezeu nu a descoperit viitorul decât prin proroci, cari au fost și sunt foarte rari. Vrăjitorii de astăzi, cari spun sau găcesc uneori viitorul, lucră ori cu putere dela diavolul, ori apoi numai îi trag pe stoaară pe oameni prin înșelăciune.

Dumnezeu a ascuns adică viitorul de așa, încât nimenea nu-l poate vedea și descoperi. Sunt însă anumite lucruri din viitorul omului pe cari le poate vedea și diavolul, iară el le și descopere prin câte un argat de al său.

Vrăjitoria este chiar de aceea o nebunie și celce crede vrăjitorilor nu pare a avea mintea întreagă.

De unde și cu ce spun ei viitorul? Unii cu o roata de noroc, alții din cărți, alții din bobi, iarăș alții dintr'o sătă, ori dintr'o cheie, din cărți de joc ori din palmă. Cum vă puteți inchipui însă că Dumnezeu a ascuns viitorul nostru în roata aceea făcută de mâni omenești, ori în cusătorul pe care-l aruncă fetele în apă, în bobi, în cărți, în săte, în chei și în alte bazaconii? Cu atât mai puțin a depus Dumnezeu viitorul în palmă, în sborul păsărilor sau în mațele animalelor. Iar, presupunând că l-a ascuns în aceste lucruri, pentru ce nu-l descopere prin oameni sfinți, ci prin niște păcătoși, cei mai mulți chiar foarte păcătoși, hapsâni de bani și chiar hoți? Ori doară credeți că Dumnezeu, de

dragul vrăjitoarei cutare și-a schimbat păreri și începe a-i da de o parte pe oamenii de omenie și a-și încredința secretele păcătoșilor?

Mai este apoi vrăjitoria și cât se poate de rușinoasă și de aducătoare de perire.

Pentru că celce prezice viitorul se face asemenea lui Dumnezeu, răpindu-i cumva atostiința, iară celce crede îl aseamănă pe vrăjitor cu Dumnezeu și-i crede ca lui Dumnezeu, pe când învățăturile creștinești le desprețuește.

Dumnezeu își și răsbună grosav asupra celor ce cred în vrăjitori.

Astfel i-a pedepsit pe Evreii cari se închină lui Vaal și lui Moloch, nimicindu-i cu desăvârșire și nelăsând în viață decât neamul lui Iuda. Tot cam așa a pățit și Manase, regele Evreilor, care a început să creadă în vrăjitorii, dimpreună cu întreg poporul lui Iuda și cu întreg Ierusalimul, căci Dumnezeu nu i-a lăsat nepedepsiți pe nici unul. A trimis asupra Ierusalimului pe regele Asirienilor, care pe Evrei i-a bătut, iară pe Manase l-au legat în lanțuri și l-au dus în prinsoare la Vavilon. Tot cam așa a pățit-o și regele Ohozie al Evreilor, care, fiind bolnav, a chemat mai mulți vrăjitori să-i spună dacă se va vindeca ori ba. Atunci a venit prorocul Elie și i-a spus, că Dumnezeu a băgat de seamă necredința lui și de aceea îl pedepsește, lăsându-l să moară de boala sa.

Mai sunt apoi și alte vrăjitorii, ca citirea din stele, credința deșartă, credința în visuri și în soarte.

Cum credeți că Dumnezeu ascunde în stele soarta noastră? Ci-că sunt zodiile taurului, ale racului, ale gemenilor și altele multe. Dacă te naști bunăoară în zodia racului, nu izbutești cu nimica în viață; dacă te naști într'a pescarului, vei muri în apă. Ce credeți însă, zodiile cine le-a așezat? Oamenii, și încă diferite popoare în dife-

rite forme. Alte zodii cunosc Chinezii, altele Indieni, iarăș altele Japonezii, Arabii, Turcii și așa mai departe. Unele dintre acestea zodii se contrazic cu desăvârșire. Se întâmplă bunăoară că în ziua în care au Chinezii zodia apei, Arabii să aibă zodia secetei, și întors. Cui să-i crezi așadar?

Semnele cele multe apoi în ce legătură sunt oare cu omul? Pentru ce să se facă sănătos bolnavul căruia i-s'a vestit moartea? Ori pentru ce să fie numărul 13 fără noroc? De când a încredințat Dumnezeu soarta oamenilor unui câne ori unei babe? Dacă urlă cânele cu capul în sus, arde casa! Dacă cu capul în jos, moare cineva. Pentru Dumnezeu, d'apoi cum vă vine a crede așa ceva?! Cofa sau ulciorul gol pentru ce conține nenoroc, pe când cel plin noroc? Orice om cu scaun la cap trebuie să vadă că acestea-s prostii cu carul.

Tot atât de păcătoș lucrul este a crede în visuri.

Ce e drept Dumnezeu din când în când își descopere voința și prin visuri. Așa a făcut cu Iosif din Egipt, cu sf. Iosif tatăl crescător al lui Isus, cu Nabucodonosor și cu Baltazar. Dar nu o face cu oricine. Ceice au învățat psihologie, știu că cele mai multe visuri se explică pe cale naturală, ba îl poți chiar face pe cineva să viseze ceea ce dorești tu. Pune-i de pildă unuia care doarme o cămămidă caldă la picioare, și va visa că umblă pe Vezuv, muntele aruncător de foc din Italia, ori cel pașin pe la focul de gaz din Proștea Mare, de lângă Copșa Mică.

Așa e și cu soarta.

Cineva visează că numărul 34.765 este norocos. Fuge iute la prăvălia din oraș, își cumpără lozul ce poartă acest număr. Cumpără după o altă 5 clase, joacă din nou și se trezește pe urmă cu câteva mii de Lei cheltuiți zadarnic, cu cari își putea înjgheba ceva. Iarăș altul își răpune o avere întreagă în cărți, și pe urmă ră-

Foița „UNIRII POPORULUI“

Poveste

Povestea aceasta a fost scrisă de Ion Luca Caragiale, care a trăit între anii 1852-1912 și este unul dintre marii noștri scriitori. El a fost fecior de țăran din satul Mărgineni, jud. Prahova. Școala a făcut-o la Ploiești și s'a dovedit a fi un școlar strălucit. În viață s'a ocupat cu multe de toate, totuși meseria pe care a îndrăgit-o mai mult a fost cea de scriitor. A scris mult și bine. Piesele lui teatrale l-au făcut nemuritor. Prin ele el și-a răs de toate slăbiciunile și păcatele nației, voind să trezească inimile și să lumineze mințile înțeleghătoare pentru alte cărări. A murit la Berlin în Germania și rămășițele pământești i-au fost aduse în țară cu multă pompă. Neamul întreg îl cinstește ca pe unul dintre cei mai mari fii ai săi.

A fost odată un împărat și o împărăteasă, care aveau trei feciori: Al mai mare să fi avut șapte anișori, Al mijlosiu vre-o șase și Prâslea vre-o patru. Și erau frumoși și sumiși de-ți era mai mare dragul să-i vezi.

Așa, odată, împăratul plecă la vânat după fiare cu o sumedenie de curteni; și merg ei cât merg călări p'în munți, și numai într'o livadă răcoroasă, când se opresc să mai răsufile caii de atâta urcuș, aud niște mierlăituri, să fi zis că e vre-un cotoi sălbatic, ori cine știe ce lighioană.

Au început să storăie caii și să-si ciulească urechile înspre partea de unde venia șgomotul. Împăratul zice: „Ce să fie?“ că nu

se vedea nici-o mișcare în iarba înaltă a pajii și mierlăiturile îi dădeau zor înaintea.

Ua curtean tânăr mai îndrăzneț, zice: „Nu dați drumul câinilor!“ sare jos de pe cal și, păs, păs p'în iarba, merge binișor cu arcul geta către lozul bănuț. Aproape de tot, se oprește și atinde arcul. Altă mierlăitură... Trage, și geata vâjăie și se pierde în desișul ierbii care se clătina din vânt... Altă mierlăitură tot pe loc. În sfârșit, vânătorul mai face un pas, doi, se uită bine, și rămâne imeremenit.

În iarba, la un loc bătătorit într'adins, o copăiță și în copăiță un copilaș — el mierlăia așa. Cine-l lăpdase toemai asi? Norocul lui... A vrut el împăratul să meargă înainte la vânat, că la asta plecase, da'unde a fost chip de țipetele broscuțului, că făcea o gălgăie, un tărăboi de nu-l încăpea pădurea.

Așa, zice întâiul sfetnic, ăla era un prieten vechi și bun al împăratului:

„Măria Ta și boeri dumneavoastră, eu zic să ne mulțumim cu atâta pe ziua de astăzi. Hai să ne întorcem acasă, să dăm poșandicul ăsta pe mâna unei femei, că eu așa trâmbiță nu mai înțelaim noi vânat cât om umbla.“

S'au întors eu copilașul înset la pas, și, ori de osteneală că țipase, ori de zăngănitul armelor, ori de legănătura mersului domol călare, copilașul a adormit în brațele sfetnicului, eere i-a cântat tot drumul.

În sfârșit, ce s'o mai lungim de geaba! pune-te biata împărăteasă, biată să nu fie! eu cocoanele din casă, ia-l pe copil, desfașă-l,

șpală o — că era fetiță — premenește-o, a leargă de-i caută sân... mă rog, toate cele multe câte trebuiesc la un pui de om. Și lesorii împăratului, bucuria lor, că aveau acuma o păpușă vie să se joace cu ea!

Hrănită, îngrijită, alintată, ca o fată de împărat, cum nu era să crească bine? Creștea mare și frumoasă, dar frumoasă, nu așa — frumoasă! Au crescut feciorii și fata până a ajuns ca vre-o optsprezece ani și ei sare de căți era.

O iubeau împărăteasa și împăratul pe fată de-o pierdeau din ochi, cât era de mândră când umbla de colo până colo pe covoarele mari, de nu s'auzia pășind, și cu trandafiri în păr și radea de toate celea parcă era, când s'arăta în fața bătrânețelor lor, ca un luceafăr strălucitor și vesel în fața unui drumet ostenit.

Și erau toți fericiți... Da' numa ce să se pomenească odată împăratul și împărăteasa, toemai când ședeau amândoi de vorbă și puneau la cale ce ce rost să-i facă fetei ăsteia, să-i găsească un voinic, un om de neam de potrivea ei, ca fată de suflet a unei case împărătești — ce să se pomenească? Vine feciorul Al mai mare și zice cu glas tremurat:

„Măriile Voastre, taică și maică, vă sărut mâinile, vreau să vă spun o vorbă și să vă fac o rugăciune mare!“

Zice împăratul: „Ce e, fatul meu? Spune.“ Băiatul zice: „Sărut mâinile Mărilor Voastre, am venit... să îndrăznesc... dacă nu vă e cu supărare... să-mi dați mie pe Ilieana.“

măne pilug. Al treilea joacă la roata norocului.

Soartea e oarbă și noi să nu ispitim pe Dumnezeu. Să lucrăm cinstit și cu creștinătate în Dumnezeu, și Dumnezeu ne va ajuta. Iar dacă vom juca vreodată la loterie, nu păcătuiim, putem și câștiga, să nu credem însă că prin loterie ne vom îmbogăți. Din 5 milioane de inși unul se îmbogățește pentru că câștigă ceea ce au pierdut alții. Cei mai mulți însă pierd, ceea ce e și foarte clar, căci cei cu loteria nu lucră cu pierdere, ci cu câștiguri mari.

Cu un cuvânt, să ne dăm seama că vrăjitoria este de regulă uneltirea diavolului, și Dumnezeu numai supăra se poate dacă noi nutrim credințe desarte, pe cari nu spiritul cel bun, ci tatăl tuturor răutăților le sustine.

Părintele Iuliu

Cum stăm cu ritul nostru?

În nr. 31 din 1 August al „Unirii Poporului”, părintele Iuliu a publicat un articol sub titlul „Să ne păstrăm ritul”.

Lustrurile frumoase, pe cari le-a spus acolo Părintele Iuliu cu cel mai curat gând, au făcut pe unii să fie nedumeriți asupra felului cum se dezvoltă mai nou viața noastră bisericească, ba s'au văzut chiar atinși, simțind o durere în suflet să sunt criticați și se dă arma în mâinile dușmanilor cari și așa mereu caută să ne cărtească.

De aceea să-mi fie permis a spune și din partea mea un cuvânt, fie de lămurire, fie ca întregire a celor spuse de Păr. Iuliu.

Adevărat, noi Românii când ne-am unit, la 1700, am spus-o lămurit:

„Iasă întru acest chip ne unim și ne mărturisim a fi mădulările sfintei Catolicești Biserici a Româi, cum pe noi și rămășițele noastre din obiceiurile Bisericii noastre a Răsăritului să nu ne clătească: ci toate ceremoniile, sărbătorile, posturile, cum până

acum, așa și de acum înainte să fim slobozi a-le ținea după calendarul vechiu...”

Ne-am și ținut de acest legământ. Nime nu ne-a cerut, nici nouă nu ne-a trecut prin minte să ne lăpedăm de rândnicile, de posturile sau de sărbătorile Bisericii noastre răsăritene. Românii ortodocși au fost aceia cari la anul 1924 au părăsit calendarul vechiu și au început a ținea sărbătorile — afară de Paști — după calendarul nou. După ei ne-am luat și noi, deși dacă noi rămăneam cu calendarul vechiu, multă lume ar fi trecut dela ortodocși la noi, fiindcă până azi vedem că în vechiul regat satele sunt tulburate de niște călugări proști, cari spua poporului că stilul vechiu (de aceea se numesc *stiliiști*) era sfânt și cel nou e papistaș. Dar noi am primit stilul nou — contrar legământului dela 1700 — pentru că să ne punem și noi Românii odată la rând cu lumea, fiindcă toată lumea civilizată, chiar și protestanții, aveau calendarul nou, numai ortodocșii mai țineau la cel vechiu, care fiind făcut de un împărat păgân (Iuliu Cezar, de aceea se numea calendarul Iulian), nu putea fi mai ortodox decât cel al Papei Grigorie XIII.

Dar cu posturile cum stăm? Să-mi spună onorații cititori ai „Unirii Poporului” — și aș ruga onorata redacție să publice răspunsurile — în câte sate, la câte case se mai țin posturile românești așa cum se țineau la 1700? Să o spunem așa cum este: posturile nu se țin, au la țina nici ortodocșii, pentru că în forma veche au zburat grele și abia la sărbători cu deslegare de untdelemn, nu se mai pot ține. Nu se pot ținea nici dacă zilnic se permite să se gătească cu untdelemn. Nu pentru că feiul acesta de traiu, cu legume și cu untdelemn, nu e pentru locurile și pentru vremile noastre, ci e pentru cei din Grecia sau Asia Mică și după ce se luera în veacurile trecute. Nu-i vorba, fericit omul care poate trăi numai cu legume și cu oleiuri, dar lumea multă, care muncește din greu, cere azi altă hrană. De aceea, cum zisei, nu se mai țin posturile decât în măsură mică de tot.

Biserica noastră dă deslegare de post,

iar ceica nu cer deslegare și calcă postul, păcătuiască. Ni-se pare că în noua Pravilă, ce se face acum la Roma pentru Biserica Orientală, se și schimbă încălta legea postului, ca să se potrivească cu vremile de azi. Nu va fi mai bine așa decât să tot spui în gură mare, că „ne păstrăm rândnicile bisericii răsăritene” și pe ascuns să mănânci de dulce?...

Dar cum stăm cu ritul, adică cu rândnicile, slujbele bisericești? Schimbăm noi ceva la acestea? Nu ținem noi vecernia, utrenia, liturghia, maslul, fețania, lamorzantarea și celsalalte, tot cum le-au ținut strămoșii, cum le vedem și la frații ortodocși? Eu cred că da. Că ici-colo s'au introdus și lucruri cari nu ar fi în ritul nostru, ca: litaniile, rozarul și binecuvântarea euharistică, e adevărat. Despre *litanii* în puține locuri cred că se poate vorbi; dar nici acestea nu sunt altceva, decât ecteniile noastre (cum e spre pildă ectenia dela sfârșitul Dupăcinarului mic); și chiar fiindcă sunt la fel cu ecteniile, nu e nevoie de ele și nu se răspândește. *Rozarul*, adică mătâniile, sunt lucru oriental, le vedem pe turnurile bisericilor în unele locuri, le vedem înfășurate la mâinile vlădicilor și călugărilor orientali; dar dacă-i întrebi, ce spun ei când petrec între degete boabele mătâniilor, nu știu ce să spună. La catolici se zice cu ele Tatăl Nostru și Născătoare, în anumită ordine; iar aceste rugăciuni sunt orientale!

Binecuvântarea euharistică este o slujbă de seara, la care se face credințioșilor la sfârșit, binecuvântarea cu Preasfânta Taină. Adevărat că această binecuvântare se dă la noi la Liturghie, la toate liturghiile, nu ea la latini; dar de ce să nu abă credințioșii parte de acest mare dar și afară de Liturghie? Seara, când lumea vine mai ușor la biserică decât dimineața, se face această slujbă; ea cucereste tot mai mult, chiar și în arhidieceză. Numai sine nu a văzut-o, acela nu știe ce e drag ica parte poporul la ea, ce frumos cântă toată adunarea frumoasele cântări și ascultă în genunchi rugăciunile preotului!

Însăși slujba „Binecuvântării euharistice” e făcută după ritul nostru, afară de cântarea dela început; are ceva din Paraelis (Dumnezeu e Domnul ... cu tropar), are o ectenie anume, are din Dupăcinar (cu noi este Dumnezeu ... rugăciunea preotului) și cântările potrivite în legătură cu binecuvântarea.

În ce privește *cântările în versuri*, eu cari se obișnuiesc mai nou poporul nostru, ele sunt cântate mai cu drag decât troparele și canoanele din vechile cărți bisericești. Și e ușor de înțeles acest lucru: vechile și nesfârșitele canoane, câte odată și pentru noi atât de grele la înțeles, au fost făcute, ca toate slujbele noastre, pentru mănăstiri, unde călugării au vreme să tot cânte. Mai nou, la loc de cântările de feiul vechiu, euseresc cântările ușoare, în posii. Le-au și ortodocșii, la Oastea Domnului, le au catolicii latini, protestanții, scitarii: unde e scris că poporul unit să nu cânte de acestea?...

Noi ne bucurăm de tot ce poate trezi mai multă viață religioasă la popor, și nu putem să-l lășăm pe mâna altora.

Dar cine zice că ritul, adică slujbele noastre se pot ținea întocmai ca acum 1000 ani? Oare Utrenia, Vecernia și celsalalte slujbe se fac pe deplin cum spune la carte? Cantorii noștri știu, câte nu se lasă afară, câte prescurtări s'au făcut chiar și la catedrală! Fiindcă slujbele au fost făcute pentru mănăstiri și potriveala lor la parohii s'au făcut de sine. Apoi în amănunte, câte *deosebiri* nu sunt între noi și ortodocși, ci la ortodocși între ei: altcum le fac cei din Regat, altcum cei din Ardeal și din Banat! Asta e firea să fie așa!

de nevastă... că mi-e dragă și fără ea nu pot trăi”.

Împăratul răspunde: „Fătul meu, asta nu se poate. Ești fecior de împărat și ai să fii împărat. Nici inima ta n'are voie să bată cum îi place și nici tu n'ai voie s'o ascuți cum bate. Dacă vrei s'o iei pe Ileana, lapăde-te de tronul împărătesc, pe care ar fi să mi l noțtenuști tu când o vrea Dumnezeu să mă cheme de aici; lapăde-te de tron, și atunci, rămânești tu barbatul Ileanei și frate tău al mijlociu împărat pe bun drept te locul tău la vremea ta. Gândește-te bine toată noaptea și mâine să-mi dai răspunsul!”

Dar când a zis vorbele astea, împăratul s'a posomorit rău de tot — adică: să nu te socotești că-i glumă ce-ți spui eu. A plecat înătrul pe gânduri. N'apucă împăratul să se întoarcă spre împărăteasă s'o întrebe ce zise de asta, și încă-tă feciorul al mijlociu intră, se înclină până la pământ, sărută mâna tatii și mamei și zice:

„Tată și măică, Măriile Voastre, am venit să vă fac o rugăciune: eu vreau să mă însor și vă rog să-mi dați pe Ileana, să fără Ileana eu mor”.

— Fătul meu, zice împăratul supărat, asta nu se poate.

— De ce, Măria Ta?

— De ce, de ce... Uite pentru că eu vreau eu zise împăratul răstit. Ieși afară! Ieși că se întâmplă nu știu ce!

— Ai văzut, Măria Ta? zise împărăteasă, după ce a plecat fișăul mășit.

— Am văzut, răspunse împăratul îngruntat.

— E un lucru mare, Măria Ta, zice împărăteasa, și mie mi-e frică și de altceva”.

Și cum zicea vorba asta, hop și Prâslea de douăzeci și doi ani, de-abia cu câteva turele în bărbie, iar: „Ileana și Ileana, că de unde nu, îți face seamă singur” și începe să plângă și să cază în genunchi la părinți, că-i era mai mare milă mării de el.

Se scoală împăratul necăjit fof și jart o palmă lui Prâslea de a răsunat tot palatul:

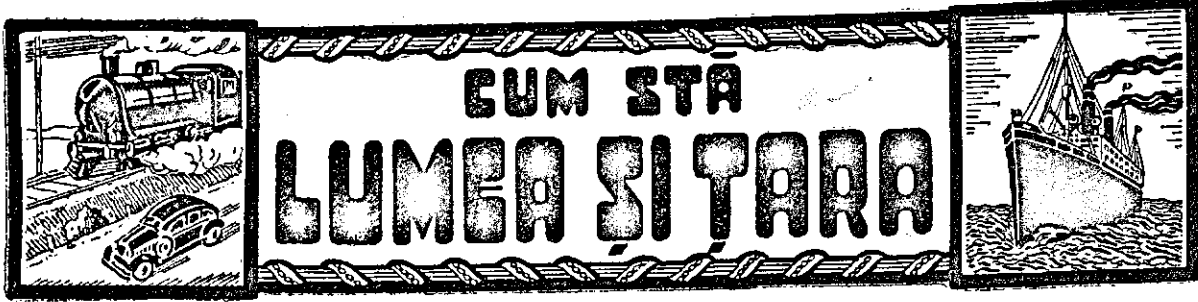
„Ieși afară, musosule!”

P.ăase Prâslea și fugi! Împărăteasa plânge, și împăratul turbat trimite să cheme numai deșt pe întâiul sfetnic. Cum sossește băt.ănul, împăratul îi spune tot.

„Măria Ta, zice sfetnicul, au trebuie să te superi așa de tare. Cine n'a trecut prin asta? La tiserate e boală cu leac, să-i trimetam pe copii să se plimbe p'în lume un an; un an să n'abă voie niciunul să pus piciorul pe pământul împărăției noastre și peste un an să mai vorbim: boală trecătoare. Ochi sari nu se văd se uită”.

(Va urma)

A murit o femeie care dormea de 17 luni. În 29 Sept. a. c., a încetat din viață, în Chicago, în America, femeia Patricia Maguire, care de 17 luni de zile a dormit fără nires, care de 17 luni de zile a dormit fără întrerupere suferind de boala somnului. Medicul s'au hotărât să-i facă antopsia cadavrului, pentru a putea cerceta cât decât acest caz de boală atât de curioasă.

Ce mai este nou în politică

Înțelegerea d. A. C. Cuza cu d. Oct. Goga — Ce spune d. Gr. Iunian
— Războiul din Spania — Ce se mai petrece în China

Înțelegerea lui A. C. Cuza cu Oct. Goga

Domnul A. C. Cuza, președintele partidului național-creștin, va avea în săptămâna aceasta o consfătuire cu domnul Octavian Goga.

Miezul acestui sfat va fi fixarea candidaturilor în vederea viitoarelor alegeri.

O întrunire radical-tărănistă

Zilele trecute s'a ținut la Tg.-Jiu o adunare a comitetului partidului radical-tărănist de Gorj, sub conducerea Dlui Gr. Iunian. D. Sa a spus între altele că „pentru a face ca lumina să birue întineriului”, în treburile țării, trebuie trudă și poate și jertfă.

Luptele din Spania

Naționaliștii câștigă mereu luptele. Oad în mâinile lor puști, mitraliere, și alte arme de războiu.

Unii dintre soldații comuniști au dezertat chiar, trecând în lagărul naționalist.

A fost cu deosebire mare victoria naționaliștilor, la ocuparea portului Ribadosella. Prinși între două focuri comuniștii spanioli, după ce au rezistat o vreme, au trebuit să fugă.

Din 20.000 de locuitori, câți erau, în acest loc, înainte de luptă, au mai rămas după terminarea ei doar 7 mii.

Se spune că, înspăimântați de pierderile suferite, comuniștii spanioli cer ajutorul comuniștilor din întreaga lume. Și ajutorul țărilor care nu văd cu ochi buni pe naționaliști.

Altfel, spun ei, cu ajutorul comuniștilor credincioși din alte țări, vor face ca să nu se mai lucreze în fabricile și atelierile din întreaga lume.

Japonia—China

De unde la începutul războiului dintre China și Japonia luptele erau câștigate cam în parte, când de către unii când de către alții, acum aproape toate luptele le câștigă Japonezii.

Așa au fost ocupate localitățile Chutze și Hungghadtze și multe altele.

La fel stăm și eu postul slerului: purtăm noi barbă, dar părul lung, până la umeri, nu-l mai purtăm, cum spune regula veche. Nici eu ciuboți sau eu opinci nu mai umblăm, ca acum 200 ani. Totuș ne ținem legea. Fiindcă legea e duh și adevăr se dau viață, nu literă care uide!

Vom judeca deci toate luserile în duh și adevăr.

Dr. N. Brînzeu

Mai nou, trupele japoneze au început un atac mare cu gândul de-a ajunge la vestitul oraș Schanghai, unde se află grosul trupelor chineze.

Întâlnirea dintre trupele chineze și cele japoneze, aproape de Schanghai, va prileji una din cele mai groaznice lupte din acest războiu.

Ou privire la acest războiu ziarele japoneze scriu că el nu se face împotriva Chinei ci a comuniștilor chinezi. Și că odată comunismul stărpit, ei nu ar avea cu nimeni nimic.

Concediu — morților

În China e obiceiul ca morții să nu se îngroape numai decât, ci de multe ori se țin cu anii, în aceeași casă cu cei vii. Un misionar la Siwantzé a auzit pe un muribund zicând familiei: „avem destul loc; lăsați-mă să stau trei ani într-o cameră goală”.

Acest obicei atât de straniu provine din spirit de economie și din pietate față de părinți. Inmormântarea cu paradă e scumpă, de aceea așteaptă până mai moare cineva ori până se face o nuntă la casă. Morții se țin într'un local provizor pe lângă casă ori la sălașe.

Mai nou autoritățile orașului Siwantzé au trimis pe toți morții în concediu. De frică să nu vie ceva epidemie — cum e firesc — au dat ordin ca toți morții în timp de 8 zile să fie îngropați. Astfel au fost așezați în pământ vre-o 20 de morți, între cari unii cari de peste 20 ani așteptau să fie îngropați!

Isprava unui tată criminal. Gheorghe Roșu domiciliat în Salonta l-a chemat pe prietenul său Gheorghe Stoica la un pahărel de vin, la el acasă. Acesta s'a dus bucuros, căci românului îi place veselia, mai ales când are și un tovarăș de potriveală la o astfel de treabă. În fața sticlei îl s'au deslegat limbile și li-s'a mârțit și dorul de beutură, așa, că dela un pahărel au ajuns la o beție în toată legea. Trăncăniți bine de cap le-a venit și pofta de vânatoare și luând o armă de vânatoare, pe care Gheorghe Roșu o avea la îndemână, au intrat în gârlicul pivniții și-au început să împuște ca pe front. Fără să bage de seamă un glonte l-au trimis deadreptul în pieptul fetiței de 3 ani a lui Gheorghe Roșu rânind-o de moarte. Văzându-și isprava, acesta a luat repede fetița și-a plecat cu ea la Oradea spre a o duce la un spital. Pe drum însă sârmana fetiță și-a dat ortu popi. Atunci tatăl criminal, pentruca să scape de pedepsa legilor omenești, a împachetat trupul mort al copilului și l-a trimis acasă, scriind pe pachet că conține în el diferite obiecte de bucătărie. Funcționarii dela poștă au desfăcut însă pachetul și-au dat peste fetița moartă. La moment a fost vestită poliția, care a arestat pe cei doi vinovați.

Inzestrarea armatei

De câțiva ani grija cea mare a tuturor țărilor din lume e, să-și inzestreze armele și sculele de războiu celea mai bune. Armamentul e foarte scump, și o mare parte din banii țărilor se duc pe acest armament. Banii țării sunt, la rândul lor banii cetățenilor, aceia pe cari li plătim cu toții în contribuțiile de tot felul din fiecare an. Dar popoarele lumii nu se plâng nicăiri de acestea contribuții: ele se tem de un nou răzbiu, și știu, din războiul trecut, ce însemnează să nu ai arme destule și lume în vreme de primejdie.

Un nou războiu nu dorește, cel puțin pe față, nici o țară nici un popor. Fiecare știe ce nenorocire, câtă moarte, câtă sărăcie aduce. Dar sunt țări și popoare care nu sunt mulțumite cu pacea așa cum s'a făcut. Și lumea se teme că acestea popoare ar putea deslănțui un nou războiu. De aceea se înarmează pe capete. Nu din dorința, ci din teama războiului. O vorbă a strămoșilor noștri spunea: „Dacă vrei să ai pace, pregătește-te de războiu”. Adică fii tare, să se teamă alții de tine și să nu cuteze a începe războiu împotriva ta. Dar tare nu poate fi un popor dacă nu are o armată bine inzestrată.

Mai de mult nu era nevoie de atâtea feluri de arme ca azi. Nu se cunoșteau atâtea. Dar azi, îndată ce se inventează o armă, mai bună într'o țară, toate celelalte încearcă să o câștige. Pentruca se poate întâmpla ca dușmanul tău să aibă chiar aceea armă, și tu să n'ai cu ce lupta împotriva ei. De-o pildă: cum vei lupta cu un tun care bate la 15 km. cu unul care bate la 50 km.? Ce vei face cu arme simple în fața mitralierelor? Dacă n'ai măști împotriva gazelor otrăvitoare, ce vei face având în față o armată cu astfel de gaze?

Urmarea ar fi că armata care nu e cel puțin tot atât de bine inzestrată ca și cea dușmană, oricât de viteji soldații ar avea, va fi biruită. Și va avea pierderi grele în morți și răniți.

De câțiva ani se lucrează și în România cu mare râvnă și cu multă cheltuială pentru o bună inzestrare a armatei noastre.

În fruntea acestei lucrări stă însuși Regele României, M. S. Regele Carol II. El nu mai are nici stare nici alinare până nu va vedea armata română cel puțin tot atât de bine prevăzută cu armament modern ca și armatele țărilor vecine. M. S. a arătat că încă vreo câțiva ani în șir aceasta trebuie să fie grija principală a tuturor guvernelor românești.

Vitejia soldatului român îmbinată cu toate armele și sculele moderne de războiu vor asigura totdeauna hotarele țării.

Pentru că România nu va porni ea nici un războiu. Noi ne-am atins visul nostru de veacuri, și nu mai avem nimic de împărțit cu nici un popor vecin. Dar știm cu toții că și Ungurii, Bulgarii și Rușii nu așteaptă decât un nou războiu ca să se arunce ei asupra noastră, ca să ne ieie provinciile noi românești.

Noi nu putem rămânea mai slab înarmați decât acești vecini. Ou cât vom avea o armată mai tare, cu atât granițele noastre vor fi mai sigure. Pentruca pe cel tare nime nu-l atacă bucuros, ci numai pe cel slab.

Noi nu vom face în viitor decât să

ne apărăm granițele. Dar le vom apăra cu atât mai ușor cu cât vom avea arme mai multe și mai bune.

De aceea fiecare să nu ne plângem de dările mari ce le plătim. O mare parte a lor merge la înzestrarea armatei.

Dela Secțiile „Astrei”

DE PRIN SATE

Scrisori către săteni

Bade Ștefane,

Ți-am primit scrisoarea și mă bucur că ești sănătos împreună cu toți ai casei. Mă bucur apoi că nu te mulțumești, ca atâția alții, numai cu culեսul roadelor de pe câmp, ci mai stiricești și alte lucruri cari uneori sunt destul de grele, așa că nici dintre învățați nu ți-ar putea răspunde oricine.

Imi spui că ai citit despre Picard, acela care s'a suit cu un balon mai sus în aer decât toți înaltașii săi, că ar fi ajuns anume la 20.000 metri, adică la 20 de kilometri. Imi pare bine însă că nu te prea miri, ei zici că față cu pământul asta mare și întins ce sunt 20 de kilometri? Ia calea dela Blaj până la Teiuș sau dela d-voastră până la Mediaș. Atâta cale în sus a făcut Picard, pe care un om, fără aeroplan și pe unde poate el umbla cu piciorul, ar face-o pe jos în 3-4 ceasuri.

Mă bucur bade Ștefane, că judeci lucrurile în felul acesta atât de înțelept. Dacă luăm toate lucrurile unul față de altul sau cum zic învățații — după proporții —, atunci vom vedea curând că nu sunt cine știe ce grozavii înălțimile la cari au ajuns până acum baloanele și aeroplanele.

Dumneata zici că 20 de kilometri sunt nimic toată față cu pământul asta mare și întins, și ai toată dreptatea. După cum ne spun învățații, pământul, pe care atâta ne place să locuim, este ca o minge, dar atât de mare încât dacă ai putea, ca la o minge, să-i tragi un fir de ață dintr'o parte tocmai prin mijloc până 'n partea cealaltă, așa aceea ar trebui să aibă o lungime de 13 mil de kilometri. Față de această lungime, cei 20 kilometri ar fi numai a șase sute cincizeca parte.

Ca să putem judeca și mai bine, ce sunt înălțimile amețitoare față cu mărimea pământului, să ne închipuim un pământ mai mic și anume o minge largă dela o parte la alta de 65 centimetri. Dacă ar scădea toate înălțimile la fel, atunci față de minge asta înălțimea de 20 kilometri ar fi un milimetru, adică jumătate grosimea unui lemnuț de chibrit. Și dacă pământul ar fi numai atât de mare și de larg, adică de 65 centimetri, înălțimea amețitoare la care s'a urcat Picard ar fi de o jumătate grosime de lemnuț de chibrit.

Aeroplanele pe cari le auzi zbărnăind în fiecare dimineață pe deasupra satului, de regulă zboară la înălțimea de 600—700 de metri. Față de minge pe care ne-am închipuit-o, această înălțime ar fi abia a trei suta parte dintr'un milimetru. Dacă ar putea exista și un aeroplan atât de scăzut în mărime precum am scăzut pământul, acela ar fi atât de mic încât noi nu l-am putea vedea, și dacă ar zbura deasupra mingei la înălțimea scăzută la fel cu celelalte, abia ai putea văzi între el și minge o foiță de țigări. Norii de ploaie, cari sunt la o înălțime de 200—300 metri s'ar părea lipiți de pământul cel micșerat, iar munții Negoii, Surul, Pietra Craiului și alți munți de câte 2—3000 de metri, ar fi față cu pământul ca praf pe un ou.

Să nu ne mirăm deci când ne spun învățații că pământul e rotund ca o minge. Dacă socotim înălțimea munților și adâncimea văilor față cu mărimea pământului, vom înțelege că acelea sunt atât de neînsemnate, încât după judecata noastră omenească am putea zice că nici nu există.

Dar tot după socoteala asta să judecăm acum pe om față de muntele Negoii, apoi față de globul pământesc și apoi față de cerul înstelat cu toate planetele și lumile lui. Ce este el față de acestea? Dacă bunul Dumnezeu ar vrea să scadă mărimea lumilor pe cari le-a făcut într'u a sa înțelepciune, ce ar mai rămânea omul? Și cu toate acestea lui i se pare că e cine știe ce mare scofală. Ar fi o nimica toată, dacă n'ar fi în el schinteia dumnezeiască, sufletul, care singur este ceva, fiind creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și care nu se poate măsura fiindcă nu e materie. Judecă și dumneata, bade Ștefane, cât de nebuni sunt aceia cari se loagă numai de bunuri din lumea asta, cari sunt praf, umbră și nimic, dar omul le judecă numai după micimea sa, și toate i se par mari, fiindcă el e mic.

Mai scrie-mi, bade Ștefane, și mai întreabă-mă ce ai vrea să știi și să înțelegi mai bine, și eu îți voi răspunde bucuros tot în gazeta aceasta, așa ca să poți ști și alții.

Dumnezeu s'ajute. Al dumnitale nepot,

N. Lupu

Din Jimbolia

Plecarea Eminentei Sale Eugen Cardinal Tisserant

Eminența Sa Card. Tisserant, după ce a petrecut trei săptămâni în țară, cercetând toate centrele eparhiilor noastre române unite, cunoscând îndeaproape situația noastră bisericească, în seara zilei de 29 Septembrie, prin punctul de frontieră Jimbolia, a plecat spre Roma.

Cele din urmă zile le-a petrecut la Stâna de Vale. De acolo până la Timișoara a venit însoțit de toți înalții noștri Arhieriei, iar din Timișoara până la granița țării a fost însoțit de înalt Prea Sfințiții Dr. Ioan Bălan, episcopul Lugojului; Dr. Augustin Pacha, episcopul rom. cat. al Timișoarei și de Ilustritatea Sa secretarul nunțiatului din București.

În gara Jimbolia i-s'a făcut o frumoasă manifestație din partea credincioșilor noștri de acolo și din Comloșul Bănățean. Pe peronul gării din bună vreme a început a se aduna mulțimea credincioșilor, pentru a-și arăta dragostea fiască față de înaltul Păstor.

Din asistență țin să amintesc pe Păr. Gheorghe Medoia, Dnii: Dr. Iosif Catana episcopul bis. din Jimbolia; Valer Besu director școlar; Dr. Valer Pop primnotar; Primarul orașului Dr. Romul Moldovan și Dr. Negru avocat; Silviu Pascu judecător; N. Moldovan profesor; I. Tăutu șeful poștei; Ghița Medoia funcționar la telefoane; Inv. Podina, N. Poruțiu, Vichente Stanciu, Gh. Nartea. Dnele: Medoia, Besu, Pop, Moldovan, Negru, Sida Nartea.

Era de față și corul român unit al plugarilor din Comloșul Bănățean, sub conducerea harnicului director școlar Dl Valer Besu.

La ora 20,20 trenul simplon intră în gară, corul cântă frumos și cu multă precizie: „Pre Tine Te lăudăm...” apoi pâr. protopop Gheorghe Medoia ține o scurtă dar însuflețită cuvântare omagială, mulțumind înaltului Prelat pentru marea cinste ce a făcut-o bisericii noastre, prin înalta vizită, care pentru noi e un puternic imbold să ducem sufletele la Isus Mântuitorul și în numele poporului dela frontiera țării îi urează călătorie plăcută.

Corul cântă: „Mulți ani trăiască...”, iar Eminența Sa plăcut surprins de această neașteptată

primire mulțumește și împărtășește — mulțimii credincioșilor îngenuchiați — binecuvântarea papală și încă în limba română spre marea bucurie a celor prezenți.

Se fac prezentările. Corul mai cântă câteva cântări naționale, apoi trenul se pune în mișcare, în urările entuziaste ale mulțimii și la ora 20,37, Cardinalul, acest mare prieten al românilor, părăsește România.

Din Brezoi

O donațiune care face cinste unui ortodox — Porniri bune — Picurii cu strop de strop fac al mărilor potop —

Brezoi este o comună în creerii munților Lotrului, aproape de muntele Făgărașului, în județul Vâlcea, pe râul Lotru, nu departe de revărsarea acestuia în Olt. Este o comună mare, cu peste 3000 locuitori, dintre cari vreo 5-6 sute sunt muncitori la fabrica de cherestea „Carpatina” și sunt ardeleni, mai ales din județul Sălaj, Maramureș, Cluj, Someș și Satu-mare.

Acești credincioși români uniți, până bino de curând, n'au avut nici o îngrijire sufletească. Unii mergeau la biserica ortodoxă din sat, cei mai mulți însă nu mergeau la nici o biserică: la ortodocși nu fiindcă se știau uniți; la romano-catolici nu, fiindcă se știau de rit oriental.

Mitropolitul Dr. Vasile Suciuc a fost acela care s'a interesat mai întâi de acești copii ai ni-mănii și le-a trimis, tot din 2 în 2 săptămâni, câte un preot-profesor din Blaj, care să se îngrijească de sufletele lor.

Acești preoți-profesori făceau mai întâi slujba în sala popotei, adică într'o sală mare unde se fac petrecerile acestor muncitori. Apoi s'au mutat în capela romano-catolicilor, ungușilor reformați și a sașilor luterani.

Dela o vreme romano-catolicii și-au zidit biserica, așa că acumă facem slujbe în acea capelă numai trei confesiuni: românii uniți, ungușii reformați și sașii luterani.

Văzând un bun credincios ortodox — dl. comerciant din Brezoi Ioan Dăncăneț, originar din comuna Sadu, unde s'a născut marele episcop dela Blaj și întemeietorul Blajului Inocențiu Micu Clain — mizeria în care ne sbatem, s'a hotărât să ne cinstească un loc de biserică. Hotărârea și-a și dus o în deplinire anul trecut. Iată și actul de donațiune, cel puțin partea care ne interesează:

„Subsemnatul călăuzit de dragostea de neam și convins că deosebirea de confesiune între români nici odată nu va diviza poporul român unit în spiritul suprem de a apăra hotarul țării, de clar prin acest act că dăruiesc chiar de acum, în deplină proprietate și în mod irevocabil, liber de orice sarcină, o bucată de pământ în raza comunei Brezoi, jud. Vâlcea, numită „podul cu mes-teceni”... Donația o fac Arhiepiscopiei gr. cat. române de Alba Iulia și Făgăraș, pentru a se construi o biserică pentru românii de religie greco-catolică”.

Pentru această donațiune dl. Ioan Dăncăneț a fost tras la răspundere de către preotul și episcopul ortodox din Brezoi, D. Sa însă nu s'a lăsat terORIZAT și a rămas neclintit în hotărârea sa.

Încă dela începutul venirii la Brezoi a celer 4 preoți-profesori dela Blaj, ei au început a colecta pentru sfânta biserică, așa că astăzi, după 2 ani — deși muncitorii din Brezoi trăiesc dela mână la gură, cum s'ar zice, s'au adunat peste 8500 Lei pe cari curatoratul i-a depus la „Cassa Generală de Economii și Cecuri Poștale”.

S'au pus Români noștri pe lucru și și-au făcut masă de altar, masă de prescomodie, sfeș-nice; au un rând de odăjdii, potir, disc, stelută, cărți bisericești, fețe de masă și cădelniță.

Săptămâna trecută credinciosul Vasile Prunduși și soția au donat suma de Lei 200 pentru cumpărarea unui prapore, iară credincioasa Maria

Racolța a întregit suma aceasta la Lei 400. Acești credincioși doresc adică, ea pe Bobotează să aibă un prapore cu care să ieșim la râu. În lunile Iulie și August credincioșii români uniți din Brezoi au cinstit la biserică suma de Lei 1265, ceea ce într'adevăr foarte frumos.

Urmează acum ca să-și facă plan de biserică și de casă parohială, pe cari au de gând să le facă din lemn, fiindcă acolo lemnul e mai ieftin și nădăjduesc să li-l dăruiască în întregime Societatea Carpatină, că doară cea mai mare parte a muncitorilor din Brezoi sunt români-uniți, cari nu mai pot rămânea fără biserică și preot.

În trei ani Brezoienii au ajuns să-și adune o avere de cel puțin 16 mii de Lei, fără să fi jertfit prea din greu. Rând pe rând, mai ales dacă vor sta de lucru, vor putea să se apuce și de biserică, dovedind și ei că drept are marele nostru poet când zice: „Picurii, cu strop de strop, fac al mărilor potop“. Donațiunii dela străini se primesc la Administrația acestei gazete și se vor chita în gazetă.

Oamenii „salamandri...“

La Ceylon, o insulă în Oceanul indian, este o biserică păgână, unde în fiecare an, în luna August, se adună o mulțime mare, ce privește gură căscată, cum preotul bisericii cu vreo câțiva de ai lui, merg deasupra unui șanț lung de 5 metri, plin de jăratec. Jăratecul arde așa de tare, încât privitorii trebuie să stea departe de el, urlând cântece sălbatece. Dar cum pot preoții lor să umble pe jăratec? E un secret pe care nu-l știe nime; numai ei, preoții, îl dau dela unul la altul.

Să fie minune? Nu prea. Și iată pentru ce. La un teatru din Londra, un hinduș a făcut aceeași minune. De atunci mersul deasupra focului a devenit un punct de program la producțiile hindușilor. Chiar și la încoronarea Regelui Angliei, tinerii din Trincomali au făcut marșul pe foc, de față fiind subprefectul și mai mulți invitați. De atunci a scăzut faima ce o aveau până aci așa numiții „Oameni salamandri“.

Țigan potcovit. Între țiganul Haralambie Baros Mare și țiganii Gigi Balco și Rostoaș Ciuntu din Cluj s'a iscat demult o dușmănie ascunsă. Haralambie îl tot batjocorea pe celalaltul doi, ba uneori îl bătea și fiindcă era de meserie potcovar, nu odată le-a făgăduit că i va și potcovi. Celalaltul doi au fost însă mai șmecheri decât el și într'o seară l-au chemat la un pământ de țuică, Haralambie, neștiind ce coc în el Balco și Rostoaș, s'a dus. Aceștia însă după ce l-au îmbătat bine, l-au bătut apoi ducându-l acasă, în țigănia lor, l-au legat de stâlpul unde se prăpădesc caii cel nărăvaș când se potcovesc și au început să-l găurească tălpile cu un cuțit spre a-l potcovi. Durerea l-a trezit pe Haralambie din beție și a început să strige. Tocmai atunci s'a nimerit să treacă pe acolo o patrulă de jandarmi. Aceștia auzind strigătul au intrat în potcovărie și văzând minunea, l-a înghet pe toți trei cioroși și i-a dus la poliție. Lui Haralambie de altfel nu i-a stricat potcovirea, fiindcă prea mult s'a lăudat că va potcovi el pe altul. Acum baremi știe ce înseamnă a potcovi un om, căci a gustat plăcerea aceasta pe pielea proprie.

Și-a dat foc. Constantin Ionescu de 17 ani din București a ieșit în curtea casei părinților săi și, după ce și-a turnat câțiva litri de benzină peste haine, și-a dat foc. Fiacările l-au învelit într'o clipă în pânzele lor, iar el a început să alerge de alungul unei străzi arzând ca o torță vie. A fost prins și dus la spital, dar din pricina arsurilor prea mari a murit.

STIRILE SĂPTĂMĂNI

Cardinalul Tisserant a fost decorat de M. Sa Regele Carol II. În 28 Sept. a. c. a avut loc, la Stâna din Vale, o consfătuire a episcopilor români uniți sub prezidenția Înaltpreasfințitului mitropolit Dr. Alexandru Nicolescu. La consfătuirea aceasta a luat parte și Eminența Sa Cardinalul E. Tisserant, care cu acest prilej a fost decorat de Măiestatea Sa Regele Carol II cu medalia „Serviciul credincios în grad de mare cruce“. Medalia a fost înmănată Cardinalului de d. prefect Bănciță, care a rostit câteva cuvinte în numele guvernului țării. Din partea românilor uniți a vorbit Înaltpreasfințitul mitropolit Alexandru al Blajului. Cardinalul a mulțumit, atât Măiestății Sale Regelui Carol II, cât și guvernului țării printr'o lungă și caldă cuvântare.

Logodnă. Vestim cu plăcere cunoștințelor și prietenilor logodna tinerilor: *D-șoara Marioara Dobrin*, învățătoare la Ocnele-Mureș, cu *D-I Iacob Târziu*, absolvent de teologie și econom al Internatului Școlii Normale de Învățători din Blaj. Logodna s'a ținut în cel mai strâns cerc familiar, la Cluj, în ziua de 2 Octombrie 1937. — *Celea mai călduroasă doriri de bine!*

Mussolini a invitat pe Hitler să viziteze Italia. Cu prilejul vizitei pe care a făcut-o acum de curând în Germania, Mussolini l-a invitat foarte călduros pe Hitler să viziteze și el Italia. Invitarea aceasta Mussolini l-a făcut-o lui Hitler la Kufstein, înainte de a părăsi Germania și acesta a primit-o tare bucurat.

Asigurarea obligatorie a comercianților și industriașilor. Ceea ce am cerat noi de atâtea ori, azi-măine devine fapt. Se va face adică obligatorie asigurarea comercianților și industriașilor. Decretul-lege despre aceasta este și întocmit gata. Nu trebuie decât să se discute asupra aceluia în parlament și senat și să-l iscălească Măiestatea Sa Regele.

Vindecări la Lourdes. În anul 1936 s'au vindecat la Lourdes 88 de bolnavi, dintre cari însă medicii n'au putut constata minune decât în 14 cazuri. În biroul acela de constatare se află înscrisi cu totul 2063 de medici, între cari foarte mulți necatolici, ca de pildă vestitul medic american Carrel, care în 1931 a fost premiat cu premiul Nobel. Acesta a declarat anul trecut unul ziarist: „Trebuie să cred în minuni. Niciodată nu voiu uita marea minune, când, înaintea ochilor mei, s'a retras umflătura canceroasă a unui muncitor, făcându-se numai cât un negel“.

O vacă a răsturnat un tren. În după amiaza zilei de 29 Sept. un tren de marfă mergea cu mare viteză din stația Palas spre gara Constanța. Ajuns la ieșirea dintr'un tunel, a dat peste o vacă ce păștea liniștită iarbă verde, ce crescuse pe lângă linia ferată. Mecanicul n'a mai avut vreme să-l oprească, fiindcă mergea cu o viteză prea mare și atunci a dat peste nefericita de vacă. Aceasta a fost omorâtă pe loc dar nici trenul n'a rămas teafăr. Locomotiva s'a răsturnat cu vagoane cu tot de pe șine în șanțul de pe marginea liniei.

Capul face, capul trage. Flăcăul Gheorghe Conduneanu, de 26 ani, din satul Aviator Crețu, umblând cu un revolver și văzându-l plin de rugină, s'a apucat să-l curețe. Revolverul era însă încărcat și el, din nebagare de seamă, cum îi învârtea mereu în mână și l-a slobozit deadreptul în stomac. Glontecele a făcut o spărtură cam mare și îndejuns de primejdioasă, așa că flăcăul a trebuit să fie dus la spitalul Beldiman din Bărlad spre a-l-se da toate îngrijirile de lipsă. Cu toată străduința ce au depus-o doctorii, rana făcută n'a mai putut fi vindecată, iar Gheorghe Conduneanu a încetat din viață după scurte dar grele suferințe.

S'a răsturnat zidul peste el. Copilul Petre Andrei, de 3 ani, din Tulcea se juca, fără de nici o grijă, la umbra unui zid înalt de 2 metri. Zidul era cam ros de vreme și prea mult bătut de vânturi așa că l-s'a fost împins și lui norocul căci s'a răsturnat tocmai atunci, îngropând sub dărâmurile lui trupul firav al nefericitului copilăș. Părinții lui, când s'au întors acasă dela munca câmpului, și-au găsit odrasla fără de viață întinsă pe năsaile.

Hoț prins cu mâna în buzunarul păgubașului. Un slujbaş dela Administrația Financiară din Oradea avea la sine o mulțime de bani pe cari avea de gând să-i verse în casa Administrației. Fiind însă lume multă în birou, a așteptat puțin până doar l-a venit și lui rândul. În vremea aceea însă a simțit că cineva a început să-l cotrobăiească prin buzunare. A tresărit și într'o clipă și-a dus mâinile la buzunare, unde a dat peste o mână streină pe care a prins-o că'n clește și a început să strige după ajutor. Au alergat ceilalți slujbași și au prins hoțul. Era cunoscutul pungaș Kahan Alexandru, care mai făcuse multe isprăvi de acelea până atunci, dar a scăpat neprins, ca prin urechile ocului. Acum însă l-a ajuns funia la par. Poliția l-a înghet și l-a pus la răcoare.

Cismar multimilionar. Cismarul Bronislav Osmanovici, din Buzău, a primit din America vestea, că este moștenitorul alor 30 milioane dolari. Banii aceștia l-a primit prin testament dela Leopold Dembki care, simțindu-și aproape sfârșitul, l-a lăsat moștenire nepoatei sale din România măritată după Osmanovici. Frumoasă avere, nu-i vorba, dar mai frumos l-a fost norocul acestui muncitor, căci nu-l puțin lucru să te culci seara un biet cismar și să te trezești dimineața multimilionar.

A omorât șapte oameni. În săptămâna trecută un avion de război italian volind să se scoboare din aier la Speze din nebagare de seamă a atins cu o aripă coperișul unei magazii. Atingerea aceasta a fost prea puternică, așa că motorul a suferit mari stricăciuni și s'a prăbușit peste o ceată de 7 marinari pe cari l-a omorât la moment.

Moară aruncată în aer. O explozie puternică a săvârșit în aer moara Iosza, din comuna Cheria jud. Bihor. Din pricina încă necunoscută motorul din sala de mașini a explodat. Sgomotul exploziei a băgat o mare groază în inimile sătenilor, cari au alergat în mare grabă la turnul bisericii și au început să tragă din răspuțeri clopotele pentru primăjdie. Pe urma exploziei a izbucnit un foc strălucitor pe care abia cu mare greutate au izbit sătenii să l atingă. Morarul Alexandru Mihai a fost rănit greu, de aceea a și fost dus la spitalul din Oradea spre a l-se da îngrijirile de lipsă. Pagubele de pe urma acestei nenorociri sunt foarte mari.

Plante cu miros plăcut

— Chiminul —

Sunt multe plante a căror sămânță sau frunze conțin oleiu cu miros foarte plăcut. Din cauza aceasta se întrebuințează în bucătărie la pregătirea mâncărilor, în medicină pentru leuirea boalelor și în fabrici pentru diresul diferitelor beuturi spirituoase.

Una dintre plantele cu miros plăcut, care are cea mai mare întrebuințare este *Chiminul*.

Unii îi zic și *Chimen* și *Chimion de câmp* sau *Chimion sălbatic*; alții îi spun *Secărea*, *Secăriță* sau *Secărică*.

Chiminul este o plantă din neamul Petranjelului și a Oucutei. Are rădăcina ca un fus, cu mai multe ramuri. Frunzele sunt foarte spintecate. Florile sunt albe sau rozetice așezate în umbrelețe mici. Fructele au cinci coaste.

Oamenii întrebuințează mult chimin. Totuși îl cultivă foarte rar. Se mulțimesc să-l adune de pe rături. Când se cosește răturile, îl adună snopi, îl pun acasă într'un par, în gard, până se uscă. Apoi îl zdrobesc și adună sămânța, pe care o folosesc la pregătirea mâncărilor și leuirea boalelor.

Chiminul cultivat e de o calitate mai bună, decât cel cules de pe câmp.

Chiminul iubește pământul gras, puțin văros. Se sămăna sau amestecat cu plante spicoase sau curat. Crește frumos și dă roadă bună.

Când se sămăna curat, trebuie la jugăr vre-o 9 kgr. de semință.

Pământul în care vrem să sămănam chimin, îl arăm de toamna. Primăvara se ară din nou și se grapă, ca să se curățe bine de buruieni. În luna Mai se sămăna și se acopere ușor cu grapa. După ce a răsărit și observăm că îl năpădesc buruienile, îl prășim. Când se ivesc din nou buruienile, îi dăm a doua prășitură. Prin Septembrie se taie cu seceră sau se cosește și se pregătește din el nutreț pentru vite. În anul următor, primăvara se sapă din nou, să nu-l năpădească buruienile. Acum dă roadă bogată. Se culege prin Iunie ori Iulie, când cotoarele încep a se îngălbinii. Se seceră și se leagă snopi. Se lasă să se usuce ca și inul, apoi se îmblățește și se alege semința.

Cotoarele sunt bune de foc.

Din sămânță se pregătește zeamă bună, care se mănâncă cu plăcere. Zeama de chimin e bună mai ales pentru cei cari sufer de stomac. Copiilor cari au mătrecă li-se dă zeamă de chimin. În contra mistuirilor grele încă se întrebuințează fierțură de chimin.

Copiilor mici nu e bine să se dea prea multă fierțură de chimin, căci le poate strica.

Fructe de chimin se presară și pe deasupra pâinii, pe cornuri și pe covrigi. Se pune chimin și pe deasupra brânzii.

Cu chimin se fabrică și liquerul Kümmel, foarte bun și gustos.

Din fructele de chimin se scoate și o esență, întrebuințată foarte des în fabricile de săpun.

Cel mai mult chimin cultivat se găsește în Germania la Efurt, Nürnberg și Hamburg. Mult chimin se cultivă și în Italia și Rusia. Cel mai bun chimin vine din Halle.

Fructele chiminului, strivite cu mâna, dau un miros plăcut, „miroase a chimion“.

Ion Popu Câmpianu

Cum să păstrăm poamele peste iarnă

Am arătat în nenumărate rânduri cetitorilor noștri că din poame mai mulți bani se pot face decât din bucate. Inzadar îi așteți însă românului, că el nu vrea să creadă. Noi însă nu ne speriem de această necredință a lui, ci ne continuăm munca pentru luminarea poporului dela sate.

Poamele, cu cât sunt mai frumoase și mai gustoase, cu atât se plătesc mai bine. Merele, perele, prunele, piersecile, nucile, alunele, strugurii frumoși se caută și se plătesc foarte scump. Cei urâți au prețuri de batjocură. De aceea ne vom nizuși a avea poame cât se poate de frumoase.

Dar cum ajungem la astfel de poame frumoase?

Așa că plantăm numai pomi de calitate întâie. Apoi trebuie să-le știm și culege.

La cules, să băgăm bine de seamă ca să nu le lovim sau vătămăm. De aceea în Elveția bună oră poamele nici nu se mai culeg cu mâna liberă, ci cu mânuși.

Pe urmă ne îngrijim de așezarea lor peste iarnă. Și anume:

Le așezăm într'un loc svântat, unde umblă aerul. Și pivnița e bună, însă mai întâi trebuie s'o afumăm bine cu piatră pucioasă, ca să nu facă mucezală și tot felul de bureți cari ne nimicesc poamele. Se pot așeza și în pod, în fân, însă trebuie bine pachetate, ca să nu le strice gerul.

Poamele trebuie revăzute, tot din 2 în 2 săptămâni, ca să nu se strice. Cele stricate le îndepărtăm numai decât.

Locul unde le păstrăm să nu fie nici prea umed, nici prea uscat. Dacă e prea umed, poamele se mucezesc. Dacă e prea uscat coaja poamelor se sbârcește.

Scândurile și lăzile, în cari se așează poamele, trebuie să-le spălăm mai întâi cu leșie foarte tare, iară pereții pivniții să-i văruim cu var în care s'a băgat fic microsoli, fie montanin, și anume la 100 kgr. apă se adaugă 2—4 kg. microsoli ori montanin.

Cetitorii noștri sunt rugați, să ne asculte și vor vedea, ce bine le va merge și câți bani vor câștiga din poame.

Nr. 2026—1937.

Publicațiune

1. Se aduce la cunoștință publică, că în ziua de 27 Octomvrie 1937, ora 10 a. m., se vor vinde prin licitație 59 delnițe, în pădurea Fondului Bazilitan dela Cenade numită »Tute«.

2. În 29 Octomvrie 1937, ora 9 a. m., 111 delnițe în pădurea Fondului Bazilitan, Cenade, »Coasta alunilor«.

3. În 3 Noemvrie 1937, ora 9 a. m., 109 delnițe în pădurea Fond. Șuluțiu Cenade, »Raris«.

4. În 5 Noemvrie 1937, ora 10 a. m., 44 delnițe, în pădurea Fond. Laday, »Valea podului«.

5. În 10 Noemvrie 1937, ora 9 a. m., 78 delnițe, în pădurea Fond. Seminarial dela Sâncel, »Valea mică«.

Vânzările se vor face, numai pe bani gata.

Blaj, la 2 Octomvrie 1937.

827 (1—1)

Adm. C. Capit.

Posta gazetei

Păr. prepozit Brînzeu, Lugoj. Articolul despre rit și toate celelalte nu ne-au sosit decât acum. Așadar n'am avut când li da mai înainte. Celelalte vor urma, conform dorinței.

Păr. Victor Socol. Ce bine ar fi dacă s'ar gândi și ceilalți frați preoți asemenea Sf. Voastrei! În cazul acesta n'am avea datorii de sute de mii de Lei. Vom încerca să Vă împlinim într'u toate dorința. Cu bine și cu sănătate!

Alte sume: Mateiu Moldovan 87, Nicolae Toderic 180, Ioan Dărăbant 150, Florian Ghilea 76, Dumitru Sociat 75, Of. parohial gr. cat. Hidiaga 338, Pascu Nicolae 75, Constantin Cădea 38, Of. parohial gr. cat. Romuli 150, Ion Brancu 40, Pavel Radu 40, Of. parohial, Făgăraș 150, Ana Comșia 100, Ioan Braicu 398, Teodor Nicolae 190, Remus Pașca 150, Ghișoiu Ioan 120, Nicolae Dulău 75, Cobliș Ioan 120, Ioachim Langa 50.

Gh. Hopârtean. Am primit Lei 200, din cari am trecut pe 1937 Lei 150, și pe 1938 Lei 50.

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No 73—1937

Publicație de licitație

Subsemnat Șef Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 5018—1931 a judecătoriei mixte Blaj, în favorul reclamantului Banca Târnaveană s. p. a. Blaj, repr. prin avocatul Dr. Lud. E. yadi Blaj pentru încasarea creanței de 1025 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 9 Octomvrie 1937 orele 1 p. m. la fața locului în Cergăul mare nr. e. 109, 23, 154 No. — unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 2 șuri, 2 cotețe 2 viței, de bivoli, 1 scroafă etc. în valoare de 5850 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare: Dumbrăveni, la 10 Sept. 1937.

șef. portărel FLEFLEA

813 (1—1)

Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică

No. 583—1937

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 3484—1936 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Ban Dumitru repr. prin avocatul Dr. Emil Pascu din Blaj pentru încasarea creanței de 2198 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 13 Octomvrie 1937 orele 5 p. m. la fața locului în Cergăul mare, casa No. 212 unde se vor vinde prin licitație publică judiciară, 2 porci, 1 scroafă tărcată, cu 4 pureci și două vaci galbene în valoare de 6600 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare: Dumbrăveni la 15 Septemvrie 1937.

828 (1 1)

părtărel I. ZAIȚA

De vânzare

Pian modern, noua marcă Erste Productiv Genossenschaft Wien vând convenabil — intermediari neadmisi — adresa la ziar.

2—2 801

**Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică
Dumbrăveni**

No. 69—1936.

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 311—1936 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Carol Prainer repr. prin avocatul Dr. L. Eayedy din Blaj pentru încasarea creanței de 200 lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 15 Octombrie 1937 orele 2 p. m. la fața locului în Mănărade la domiciliul urmăritului unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: 2 boi 6 hutoaic și 100 ferdela porumb în valoare de 37000 lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni la 21 Sept. 1937.
(811) 1—1 FLEFLEA Șef portărel

Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică

No. 330—1937

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 2031—1937 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Banca Târnăveană s. p. a. Blaj repr. prin avocatul Dr. L. Eayedy din Blaj pentru încasarea creanței de 9085 lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 15 Octombrie, 1937 orele 10 a. m. la fața locului în Cergăul Mare la domiciliul urmăritului unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 1 vacă, 2 porci, 1 car, 2 vitele, 1 coșer, și 13 care furaje în valoare de 13.800 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 20 Septembrie 1937.
(812) 1—1 FLEFLEA Șef portărel

Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică

No. 178—1937

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 1222—1937 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Banca Târnăveană s. a. Blaj repr. prin avocatul Dr. L. Eayedy din Blaj pentru încasarea creanței de 5050 lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 12 Octombrie 1937 orele 1 p. m. la fața locului în Cergăul Mare casa No. 89 unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 2 vase, 1 car pentru vite și două bivolițe în valoare de 5000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare
Dumbrăveni la 15 Septembrie 1937.
(810) 1—1 I. ZAIȚA portărel

**Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică
Dumbrăveni**

No. 247—1935.

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 2157—1935 a judecătoriei mixte Dumbr. în favorul reclamantului, Banca Economică s. a. Dămrăria repr. prin avocatul Dr. Béla Vajda din — pentru încasarea creanței de 2996 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 14 Oct. 1937 orele 11 a. m. la fața locului în Ormeniș la nr. s. 47, 153, 165 No. — unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 1 vacă, două

lemn de foc, fân, 2 cai, presă etc. în valoare de 11060 lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 21 Sept. 1937.
826 (1—1) Șef portărel FLEFLEA

**Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică
Dumbrăveni**

No. 149—1937.

Publicație de licitație

Subsemnatul portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 1126—1937 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Ionică Vlad repr. prin avocatul Dr. Lud. Eayedy din Blaj pentru încasarea creanței de 386 lei bani acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 12 Octombrie 1937 orele 1 p. m. la fața locului în Cergăul mare casa No. 89 unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 2 bivolițe, un cotet de porci și un car pt. vite în valoare de 4350 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 15 Sept. 1937.
809 (1—1) portărel: I ZAIȚA

**Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică
Dumbrăveni**

No. 270—1936.

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 4413—1930 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Broos Martin repr. prin avocatul Dr. Lud. Eayedy din Blaj pentru încasarea creanței de 1712 lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 11 Octombrie 1937 orele 3 p. m. la fața locului în Bălcașiu la dom. urm. No. unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 2 porci și 2 sare de fân în valoare de 4800 lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare
Dumbrăveni, la 10 Sept. 1937.
817 (1—1) Șef Portărel: FLEFLEA

**Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică
Dumbrăveni**

No. 91—1937.

Publicație de licitație

Subsemnatul portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 570—1931 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Banca Târnăveană s. a. Blaj repr. prin avocatul Dr. Ludovic Eayedy din Blaj pentru încasarea creanței de 4365 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 18 Octombrie 1937 orele 5 p. m. la fața locului în Cergăul mare Hodăile „Fața dulce“ la dom. urm. unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 1 șopru, 1 coșer, 1 cotet, două vase, 1 mânăzată și 2 lavițe în valoare de 16.100 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 18 Sep. 1937.
829 (1—1) Portărel: ZAIȚA

**Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică
Dumbrăveni**

No. 304—1937

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 2970—1930 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Firma Sucs. S. Krausz repr. prin ad-
Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

vocatul Dr. Ludovic Eayedy din Blaj pentru încasarea creanței de 5208 lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 18 Octombrie 1937 orele 3 p. m. la fața locului în comuna Lupu, domiciliul urmăriților unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 1 șopru, 5 parine, doi juaci și un car pentru vite în valoare de 15000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni 18 Sept. 1937.
830 (1—1) Portărel ZAIȚA

**Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică
Dumbrăveni**

No. 150—1937

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 1124—1937 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Banca Târnăveană s. a. Blaj repr. prin avocatul Dr. L. Eayedy din Blaj pentru încasarea creanței de 2660 lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 18 Octombrie 1937 orele 6 p. m. la fața locului în Cergăul Mare la dom. urmăriților unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: 1 coșer, 2000 cărămizi roșii, 20 cară gunoj, 14 bucăți lemne de stejar, 1 cal, 1 vacă și 1 jumică în valoare de 7340 lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 18 Sept. 1937.
831 (1—1) Portărel ZAIȚA

Sosirea și plecarea trenurilor

la Blaj, începând cu ziua de 3 Octombrie 1937

Dela București spre Teiuș

Felul și Nr. trenului	So-sește	O-prește	Pleacă	De unde până unde?
Personal 3017	3.00	4	3.04	Buc.-Cluj
Accelerat 401	4.31	1	4.32	Buc.-Ep. Bih.
Accelerat 203	5.40	7	5.47	Buc.-Curtici
Accelerat 403	6.44	2	6.46	Buc.-Ep. Bih.
Accelerat 201	9.27	3	9.30	Buc.-Curtici
Personal 3001	12.36	3	12.39	Buc.-Oradea
Accelerat 301	16.37	3	16.40	Buc.-Oradea
Personal 3021	18.49	3	18.52	Brașov-Teiuș
Personal 3009	22.29	13	22.42	Buc.-Oradea
Rap. Ardeal 31	21.40	12	21.52	Buc.-Ep. Bih.

Dela Teiuș spre București

Accelerat 404	0.10	2	0.12	Ep. Bih.-Buc.
Accelerat 204	1.27	2	1.29	Curtici-Buc.
*Lux P. B.	5.42	2	5.44	Paris-Buc.
Personal 3010	5.32	20	5.52	Oradea-Buc.
Personal 3002	10.57	3	11.00	Oradea-Buc.
Rap. Ardeal 32	11.42	2	11.44	Ep. Bih.-Buc.
Accelerat 302	15.00	2	15.02	Oradea-Buc.
Personal 3018	17.40	3	17.43	Cluj-Buc.
Accelerat 202	21.15	3	21.18	Curtici-Buc.
Accelerat 402	22.52	1	22.53	Sigh. M.-Buc.
**Personal 3022	23.18	3	23.21	Teiuș-Braș.

Dela Blaj la Praid

Felul și Nr. trenului	Pleacă	Sosește		
		la D. S. Martin	la Bălăușer	la Praid
Automotor 3083	6.00	7.29	8.51	10.10
> 3089	11.50	13.02	14.17	15.30
> 3085	13.30	14.42	—	—
> 3087	18.00	19.19	20.32	21.47

Dela Praid la Blaj

Felul și Nr. trenului	Pleacă	Sosește		
		la Bălăușer	la D. S. Martin	la Blaj
Automotor 3084	5.05	6.21	7.25	8.40
> 3090	13.00	14.16	15.18	16.27
> 3086	—	—	16.38	17.38
> 3088	16.55	18.17	19.22	20.50

* Sosește la București luni, joia și sâmbăta.

** Are legătură cu personalul 3024 care pleacă delă Oradea la 13.50 și sosește la Teiuș la 21.50.